

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122437480
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122437480.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H., právne zastúpeného: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, IČO: 30 850 436 proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX H., právne zastúpenej: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, v spore o zaplatenie sumy vo výške 114,21 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 11C/51/2022-219 zo dňa 10. októbra 20203, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi sa proti žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 114,21 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,21 Eur od 28.11.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100 %.

1.2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 114,21 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,21 Eur od 28.11.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že voči žalovanej sa domáhal náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť za deň 27.11.2021.

1.3. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť s odôvodnením, že ona nezodpovedá za náhradu škody žalobcovi. Dňa 27.11.2021 maloletý syn neprejavil vôľu o uskutočnenie styku so žalobcom, svojím otcom, pričom žalovaná v konaniach na Okresnom súde Prievidza a na Okresnom súde Bratislava IV. preukázala, že maloletý syn v súčasnosti (teraz, ako aj v minulosti) nechce absolvovať styk v rozsahu prespania mimo svojho bydliska a to nielen za prítomnosti otca, žalobcu, ale dokonca ani so samotnou žalovanou ako matkou. Na tieto skutočnosti Okresný súd Prievidza a Krajský súd Trenčín prihliadol a styk určil tak, aby sa tento nekonal v rozsahu prespania. V konaní nebolo nikdy preukázané, že by uvedenú vôľu maloletého syna akýmkoľvek spôsobom

ovplyňovala žalovaná. Nemôže byť preto zodpovedná za škodu v prípade, kedy ide o preukázateľnú vôľu maloletého, ktorú žalovaná ako matka nezavinila.

1.4. Súd prvej inštancie zhodnotením skutkového stavu dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, keď na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 415, § 420 ods. 1, 3 § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 7 ods.1, § 7 ods.4 z. č. 283/2002 Z. z.

1.5. Súd prvej inštancie argumentoval, že zodpovednosť za škodu rodiča, ktorý neumožní druhému rodičovi súdom upravený styk s maloletým dieťaťom bola opakovane judikovaná už staršou judikatúrou (ešte československou judikatúrou), napr. ide o rozhodnutie vydané pod R 12/1990, v zmysle ktorého rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zodpovedá za škodu vzniknutú druhému z rodičov v dôsledku zmarenia styku s dieťaťom aj vtedy, keď tohto rodiča včas neinformoval o objektívnej prekážke, napr. o ochorení dieťaťa brániacej uskutočneniu styku s maloletým na určitý čas. Rovnako aj Najvyšší súd ČSSR

v rozhodnutí sp. zn. 1Cz 24/89 konštatoval, že žalovaná vo viacerých prípadoch zmarila styk otca s maloletými deťmi stanovený rozhodnutím súdu. Za účelom realizácie týchto neuskutočnených stretnutí žalobca vykonal bez akejkoľvek výstrahy žalovanej zbytočné cesty. Zbytočnými cestami do miesta určeného styku a späť vznikla žalobcovi škoda. Uvedená judikatúra je akceptovaná aj aktuálnou rozhodovacou činnosťou slovenských súdov.

Predmetom tohto sporového konania bolo posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodíť, že škode nemohla žalovaná zabrániť, teda, že vznik škody nezavinila.

1.6. Žalobca sa od žalovanej domáhal náhrady škody, preto súd prvej inštancie musel posúdiť, či sú na strane žalovanej splnené podmienky jej zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovení § 420 a nasl. Občianskeho zákona. V uvedenom paragrafe je vyjadrená zásada, že každý, t. j. fyzická, ale aj právnická osoba zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil a porušením právnej povinnosti. Súd prvej inštancie skúmal, či boli splnené predpoklady, t. j. protiprávny úkon, vznik ujmy, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou ujmom

a zavinenie škodcu, t. j. v tomto prípade žalovanej. Škoda vyjadruje úbytok majetku poškodeného. V dôsledku škodovej udalosti zapríčinenej škodcom poškodený utrpí majetkovú ujmu.

1.7. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dňa 27.11.2021 nebol realizovaný styk žalobcu s maloletým, hoci išlo o súdom vykonateľné rozhodnutie, ktorým bol styk žalobcu ako otca s maloletým synom upravený, podľa ktorého sa mal žalobca právo stretnúť

s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá bola povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred Kultúrnym domom v H., na J. K., prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. Presne tomuto zodpovedala povinnosť žalovanej, matky maloletého dieťaťa na stretnutie so žalobcom, s jeho otcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť.

1.8. Žalobca sa dňa 27.11.2021 dostavil na miesto stretnutia na J. K.

v H. pred dom kultúry, o čom žalovanú informoval SMS správou o 9.53 hod., pričom žalovaná mu oznámila, že maloletý je oblečený, nachystaný, ale plače a nechce ísť za ním, preto ju žalobca vyzýval, aby nezastrašovala dieťa a netýrala, inak to oznámi polícii. Keďže sa styk preukázateľne nerealizoval na mieste stanovenom súdnym rozhodnutím, žalobca oznámil SMS správou žalovanej, že sa nachádza pred domom v H., aby mu maloletého odovzdala, ale aj napriek tomu matka maloleté dieťa žalobcovi neodovzdala, dokonca ho žalobcovi ani neukázala, preto tento styk zmarila žalovaná a žalobca sa so svojím synom v uvedený deň nestretol. Žalobca žalovanú (matku) informoval SMS správou dňa 27.11.2021, že už je na námestí, hoci mu to vykonateľné rozhodnutie neukladalo. Takto konal z dôvodu, že je vzdialenosť H. L. H. značná, preto informatívne oznámil svoju prítomnosť žalovanej. Hoci žalovaná opakovane oznamovala žalobcovi, že maloletý nechce ísť za ním, plače a schováva sa, tieto skutočnosti, ktoré žalobcovi oznamovala SMS správou žiadnym spôsobom nepreukázala a nepredložila žiaden dôkaz o tom, že dieťa plakalo, schovávalo sa, že odmietalo ísť s otcom, prípadne, že je pripravené na styk a je oblečené. Tieto skutočnosti nepreukázala fotodokumentáciou alebo iným dôkazom a zostali len v teoretickej rovine.

1.9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, s prihliadnutím na všetky dôkazy a s prihliadnutím i na všetky skutočnosti v uvedenej veci dospel k záveru, že žalovaná zmarila stretnutie žalobcu s jeho maloletým synom dňa 27.11.2021, pretože bez dôvodu maloletého na stretnutie so žalobcom nepripravila a stretnutie žalobcu so synom neumožnila. Skutočnosti, ktoré tvrdila, pre ktoré sa nemohol realizovať styk maloletého so žalobcom nepreukázala. Preto dospel k záveru, že žalovaná svojím konaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda porušila právnu povinnosť a zodpovedá za vzniknutú škodu žalobcovi podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákona. Žalovanej táto právna povinnosť vyplývala priamo z vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktorú však porušila.

1.10. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že cesta žalobcu z H. do H. dňa 27.11.2021 na miesto stretnutia podľa rozhodnutia súdu na J. K. pred domom kultúry s maloletým synom sa uskutočnila za účelom stretnutia sa s maloletým, dôkazom čoho je i podanie trestného oznámenia zo strany žalobcu, ktorý žalovanú upozornil, že ak neumožní toto stretnutie, oznámi to na polícii. Žalobca tak urobil dňa 27.11.2021

o 12.30 hod. Žalobcovi vznikla škoda predstavujúca náklady, ktoré vynaložil na prepravu z H. do H., tieto náklady sú v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou za maloletým; a zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože vedela, že svojím konaním, t. j. neuskutočnením stretnutia maloletého syn so žalobcom poruší právo žalobcu, ktoré mu vyplynulo toto právo z vykonateľného rozhodnutia, teda právo stretnúť sa s maloletým synom. Žalovaná porušila povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím, o čom žalovaná vedela. To, že žalovaná v priebehu konania tvrdila vo svojich písomných stanoviskách, že maloletý nechcel ísť na stretnutie so žalobcom, plakal, schovával sa, nie sú právne významné skutočnosti, pretože tieto tvrdenia tak, ako súd prvej inštancie uviedol už vyššie, žiadnym spôsobom nepreukázala. Žalovaná nepreukázala v konaní objektívne skutočnosti, ktoré bránili v stretnutí žalobcu s maloletým synom. Ani tvrdenia žalovanej,

že maloletý opakovane odmietal styk so žalobcom, nemalo vplyv na posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi, pretože uznesenie zo dňa 04.10.2021 č. k. 18P 54/2019 bolo ku dňu 27.11.2021 vykonateľné, pričom medzi stranami sporu nedošlo k žiadnej inej dohode o spôsobe úpravy styku s maloletým, preto mala žalovaná rozhodnutie súdu rešpektovať.

1.11. Škoda žalobcu predstavujúca vzniknuté náklady na prepravu z H. M. H. a späť vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou za účelom stretnutia sa s maloletým, pričom zavinenie žalovanej spočívalo v jej úmyselnom konaní, pretože vedela, že svojím konaním, nepripravením maloletého a neumožnením styku so žalobcom poruší právo žalobcu na stretnutie a poruší aj povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím, o čom žalovaná vedela. Konala v rozpore aj s ustanovením § 415 Občianskeho zákona, v zmysle ktorého je každý povinný si počínať tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, čím vedome žalovaná spôsobila žalobcovi škodu, lebo jej zámer zmaril styk žalobcu s maloletým a spôsobila mu tak zbytočné náklady, ktoré vynaložil bol vopred daný. Žalovaná bola povinná predchádzať vzniku škody a omisívne konanie - nepripravenie maloletého na styk má taktiež za následok vznik škody. Žalovaná v konaní nepreukázala, že existovala v čase nerealizovania styku 27.11.2021 objektívna skutočnosť, ktorá by bránila v styku maloletého so žalobcom.

1.12. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dňa 27.11.2021 nebola v konaní preukázaná existencia objektívnej skutočnosti na strane žalovanej alebo maloletého, ktorá by objektívne bránila jeho stretnutie so žalobcom. Dôkazné bremeno žalovaná v tejto časti neunesla.

1.13. Na základe vykonaného dokazovania, s prihliadnutím na všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré vyšli v priebehu konania najavo a na ktoré strany sporu poukázali súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá žalobcovi vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu H. M. H. dňa 27.11.2021 a späť za účelom realizácie stretnutia sa žalobcu s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná nepreukázala, že škodu nezavinila.

1.14. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

1.15. Súd prvej inštancie v ďalšom uviedol, že žalovaná namietala, že žalobca sa domáha náhrady škody v súvislosti s použitím osobného motorového vozidla C. N., preto žalobca predložil súdu Zmluvu o výpožičke zo dňa 24.09.2021, z ktorej vyplýva, že žalobca používal osobné motorové vozidlo na základe zmluvy o výpožičke od vypožičiatelia, ide o osobné motorové vozidlo zn. C., model N. L. F., ŠPZ: F. XXX G. a k tomu bol priložený technický preukaz. Toto vozidlo bolo vo vlastníctve vypožičiatelia O. D.. Žalobca použil toto motorové vozidlo aj dňa 27.11.2021, preto súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že cesta žalobcu

z H. M. H. sa uskutočnila na tomto vozidle. Súd prvej inštancie sa stotožnil aj s postupom žalobcu, ktorý si škodu vyčíslil vo výške nákladov, ktoré by zodpovedali nákladom podľa z. č. 283/2002 Z. z. - o cestovných náhradách v znení neskorších zmien a doplnkov. Cesta žalobcu z miesta bydliska H. - F. G. do miesta styku Kultúrne centrum H., J. K. H. a späť predstavuje vzdialenosť

372 km, t. j. H. M. H. 186 km a z H. M. H. 186 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s ustanovením § 7 ods. 4 z. č. 283/2002 Z. z. - o cestovných náhradách si žalobca nároku základnú náhradu vo výške 71,80 Eur a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 42,41 Eur (náhrada prepočítaná v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 22.11.2021 do 28.11.2021). Pre vyčíslenie nároku na náhradu škody, ktorá spočíva vo vynaložených nákladoch na cestu za účelom realizácie styku a za použitia zákona č. 283/2004 Z. z. -

o cestovných náhradách zodpovedá nielen ustálenej súdnej praxi (rozsudok KS Košice sp. zn. 20Co/9/2020 v spojení s rozsudkom OS Košice okolie sp. zn. 7C/583/2016 a iné rozsudky), ale tiež odôvodnené rozhodnutím R 12/1990, v zmysle ktorého potrebu použitia vlastného motorového vozidla rodiča na uskutočnenie styku s maloletým dieťaťom pri výchove druhého z rodičov treba posúdiť jednak z hľadiska prepravy rodiča do miesta styku a tiež z hľadiska účelnosti využitia vozidla v priebehu styku s dieťaťom. Pri vyčíslení nákladov spojených s týmto použitím vozidla je možné prihliadnuť na paušálne náhrady nákladov obdobného používania osobných motorových vozidiel na iné účely.

1.16. Žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania podľa nar. vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákona.

1.17. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu z dôvodu, že podľa jeho názoru pri každom nezrealizovanom styku treba samostatne skúmať zavinenie, tiež príčinný vzťah a konkrétne okolnosti nere realizovania tohto styku. Súd prvej inštancie nezistil v danom prípade dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré by nepriznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania. Podanie žalôb za jednotlivé nere realizované stretnutia s maloletým synom, keď žalovaná porušila právnu povinnosť danú jej vykonateľným súdnym rozhodnutím, nemôže byť zjavným zneužitím práva. S týmto sa stotožnil aj Okresný súd Prievidza v uznesení, ktorým nespojil všetky veci na spoločné konanie (sp. zn. 8C/34/2022). V jednotlivých konaniach je potrebné vykonať dokazovanie, ktoré by bolo obtiažné vykonať na jednom pojednávaní. Žalobca aj žalovaná uvádzajú v týchto sporoch rôzne skutkové tvrdenia, ktoré nie sú totožné. Styk žalobcu s maloletým synom nebol realizovaný až do rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15Em/2/2022 zo dňa 17.mája 2023, na ktoré súd prvej inštancie poukázal. Preto žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie v súlade ust. § 359 a v spojení s ust. § 362 ods. 1 CSP z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

2.2. Odvolaciemu súdu navrhla, v zmysle ust. § 388 CSP napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na prvoinštančný súd alebo rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania.

2.3. V odvolaní žalovaná uviedla, že sa v celom rozsahu pridrižiava všetkých svojich vyjadrení a tvrdení predložených do konania pred súdom prvej inštancie. Mala za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď v prípade neuskutočneného styku zo dňa 27.11.2021 nezval do úvahy, že žalovaná konala v najlepšom záujme dieťaťa, pričom brala na zreteľ vôľu maloletého. Takéto konanie

žalovanej, ktorá sleduje legitímny cieľ, je preferované, napriek skutočnosti, že došlo k porušeniu iných právnych povinností a súd musí vziať aj v tomto konaní do úvahy najlepší záujem dieťaťa.

2.4. Žalovaná mala za to, že súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď nevzal pri rozhodovaní do úvahy, že Neodkladné opatrenie bolo následne pre nesúlad so zákonom - najlepším záujmom maloletého dieťaťa zrušené, a teda práve z dôvodov na ktoré žalovaná opakovane upozorňovala a aktívne opakovane riešila, a teda v konaní je riadne preukázané, že nešlo o úmyselné konanie žalovanej.

2.5. Konajúci súd sa podľa názoru žalovanej rovnako nesprávne vysporiadal s právnou otázkou údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného súdneho rozhodnutia, nakoľko porušenie zo strany žalovanej nebolo v konaní preukázané. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná maloletého syna akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovala, prípadne, že by sa pri neuskutočnení styku jednalo výlučne o vôľu žalovanej.

2.6. Na základe vyššie uvedeného mala žalovaná za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď pri rozhodovaní nevzal do úvahy vôľu maloletého a jeho najlepší záujem pri uskutočnení styku. Konanie v najlepšom záujme dieťaťa má v tomto prípade jednoznačne prednosť pred konaním, ktoré údajne zakladá nárok na náhradu škody žalobcu.

2.7. Žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k trovám konania. Zdôraznila, že v spore neboli trovy konania účelne vynaložené, z ktorého dôvodu je daný osobitný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania napriek úspechu žalobcu vo veci. V súdnej veci vynaložené trovy konania neboli preukázané, ani odôvodnené. Nevidela dôvod na náhradu akýchkoľvek trov právneho zastúpenia, ktoré v tomto konaní vznikli, nakoľko žalobca mohol požadovaný nárok uplatniť jedným procesným úkonom, v jednom konaní, čím by si zabezpečil účelnosť vynaložených trov konania a naplnil všetky pojmové znaky trov konania v súlade s ustanovením § 251 CSP. Mala za to, že žalobcovi nič nebránilo podať jeden návrh, prípadne jedného styku, ktorý trval v rozsahu viacerých dní, ako to bolo pri styku, ktorý je predmetom tohto sporu. Napriek tomu žalobca podal voči žalovanej 37 samostatných návrhov na vydanie platobných rozkazov vo veci náhrady cestovných výdavkov za neuskutočené styky. Toto konanie žalobcu považovala za účelové, snahe poškodiť žalovanú. Navyše podávané žaloby spĺňajú predpoklady takzvanej formulárovej respektíve hromadnej žaloby, čo je rovnako dôvod na nepriznanie trov právneho zastúpenia. Poukázala pritom na viaceré rozhodnutia Ústavného a Najvyššieho súdu SR. Zároveň poukázala na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Prievidza o nespojení vecí na spoločné konanie konaní vedenom pod spisovou značkou 8C/34/2022, ako aj na niektoré rozhodnutia Okresného súdu Prievidza, napríklad pod spisovou značkou 12C/34/2022 a 12C/46/2022, kedy boli konania a spojené do jednej veci. Nevidela dôvod na priznanie trov právneho zastúpenia a konania aj z dôvodu, že priebeh pojednávania trval jeden a pol hodiny, čo je štandardná dĺžka pojednávania, z ktorej dĺžky trvania vyplýva, že pojednávanie bolo bezproblémové. Z uvedených dôvodov sa domáhala aplikácii ustanovenia § 257 CSP

a z dôvodov hodných osobitného zreteľa navrhla nepriznať žalobcovi náhradu trov konania a právneho zastúpenia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mala žalovaná za to, že takéto trovy konania nemožno procesnej strane priznať aj napriek skutočnosti, že bola v konaní úspešná, a teda súd prvej inštancie mal postupovať v súlade s § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, pričom sa stotožnil s jeho odôvodnením.

3.2. Zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, keď zdôraznil že žalovaná po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala žalobcovi na žiadne sms správy. Žalobca tak nemal preukázanú (a neskôr potvrdenú ako vykonštruovanú a v celom rozsahu klamlivú) objektívnu prekážku styku. Žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala skutočnú existenciu ňou tvrdenej objektívnej príčiny a teda vôľu maloletého v deň zmareného styku v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená.

3.3. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny s tým, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v čase styku s žalobcom. Žalovaná zároveň v tomto konaní nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Naopak od žalovanej, žalobca preukázal v konaní znaleckým posudkom tendenčnosť a nepravdivosť jej tvrdení, keď účelovo manipulovala maloletého voči žalobcovi. Na rozdiel od žalovanej, žalobca preukázal všetky svoje tvrdenia, nárok čo do výšky, účelnosti aj dôvodu, ako aj kauzálny nexus, načo žalovaná nepreukázala ani jedno z jej tvrdení o jej domnulej objektívnej príčine ani ostatné tendenčné a nepravdivé tvrdenia vychádzajúce z jej písomných podaní typu „po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa“ (bod 8. a nasl. odvolania). Ide o nepreukázané a nepravdivé všeobecné a vágne tvrdenia vo vzťahu k nepreukázanej vôli maloletého v čase styku,

ktorý je predmetom tohto konania, kde práve žalobca preukázal jej tendenčné a manipulatívne správanie smerom ku maloletému a účelové a neodôvodnené marenie stykov s otcom.

3.4. Žalovaná nijak nepreukázala, ako sa „snažila“ maloletého motivovať v deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, a to ani pred tým. Žalovanej tvrdenia v odvolaní sú tak zjavne nepravdivé a množstvo takýchto klamlivých tvrdení je zarážajúce. Tvrdenia žalovanej sú v príkrom rozpore s tým, ako koná. V širšom kontexte treba uviesť, že žalovaná zmarila styk maloletého so žalobcom v priebehu troch rokov 132 krát, naposledy dňa 24.12.2023, pričom ide takmer o všetky stretnutia žalobcu s maloletým, ktoré boli súdom určené právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami.

3.5. Pri námietkach žalovanej k priznanej náhrade trov konania poukázal na správne konštatovanie súdu v bode 34. rozsudku, podľa ktorého „Súd je toho názoru, že podanie žalôb za jednotlivé nerealizované stretnutia s maloletým synom, keď žalovaná porušila právnu povinnosť daná jej vykonateľným súdnym rozhodnutím, nemôže byť zjavným zneužitím práva. S týmto sa stotožnil aj Okresný súd Prievidza v uznesení, ktorým nespojil všetky veci na spoločné konanie (sp. zn. 8C/34/2022). V jednotlivých konaniach je potrebné vykonať dokazovanie, ktoré by bolo obtiažné vykonať na jednom pojednávaní. Žalobca aj žalovaná uvádzajú v týchto sporoch rôzne skutkové tvrdenia, ktoré nie sú totožné. Styk žalobcu

s maloletým synom nebol realizovaný až do rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15Em/2/2022 zo dňa 17. mája 2023, na ktorý súd poukazuje.“ Žalobca mal za to, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť. Je nesporné, že

v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu s maloletým synom, ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť

a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Zdôraznil, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v styku maloletého syna so žalobcom a žalobca sa len domáha ochrany vlastných práv a to náhradou škody za zmarený styk. Žalobca dôvodil, že

v každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Vyhradil sa voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Ani v tomto ani v žiadnom inom konaní prvoinštančný súd, ani žalovaná, nijakým spôsobom nepreukázali šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Je to len procesná taktika žalovanej presunúť dôkazné bremeno jej tvrdení na žalobcu, aby odvrátila pozornosť od skutočného predmetu sporu, a to účelové marenie styku, keď žalobca ako otec nevidel svojho syna takmer polovicu jeho života a to napriek tomu, že mal vždy súdom právoplatne rozhodnutý a upravený styk, ktorý vždy deň pred stykom, alebo aj v deň styku žalovaná ako matka zmarila, vždy s nejakou svojou vymyslenou výhovorkou, resp. klamstvom. Z uvedeného tvrdenia tak jasne vyplýva právny alibizmus žalovanej, ktorým sa snaží zabrániť styku otca s jeho maloletým synom len na základe subjektívneho, nepodloženého a preukázane klamlivého tvrdenia žalovanej, že maloletý syn styk s otcom odmieta. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné

a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému.

4. Ďalšie písomné podania strán odvolaciemu súdu neboli doručené.
5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP, teda v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov.
6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.
7. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.
8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.
9. Odvolací súd je zásadne viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).
10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.
11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.
12. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.
13. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 27.11.2021 pricestoval do miesta bydliska dieťaťa, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol tento zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia.
14. Za podstatné odvolacie námietky žalovanej považoval odvolací súd tvrdenia žalovanej, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď žalovaná nie zodpovedná za škodu vzniknutú žalobcovi, pretože konala v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, ktoré odmietalo styk so žalobcom.
15. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie jasne

a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

16. Žalovaná v podanom odvolaní uviedla zhodnú argumentáciu ako pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli žalovanou tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

17. Pred súdom prvej inštancie žalovaná v konaní vylučovala svoje zavinenie poukazom na vôľu maloletého, ktorý mal podľa jej tvrdenia styk so žalobcom odmietat'. Treba mať pritom ale na zreteli, že išlo o trojročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danej veci nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať.

18. Pokiaľ sa žalovaná bránila poukazom na najlepší záujem maloletého, v danom sa odvolací súd stotožňuje so žalovanou, že záujem maloletého dieťaťa je významným kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach starostlivosti o maloletých, ide o právnu kategóriu z oblasti rodinného práva. Toto kritérium bolo skúmané a hodnotené pri rozhodovaní rodinného súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého, čo sa prejavilo vo výroku rozhodnutia tohto súdu, ktorému zákon priznal štatút vykonateľnosti, preto nie je prípustné, aby súd v tomto konaní o náhradu škody prehodnocoval súlad povinnosti žalovanej s najlepším záujmom maloletého ku dňu 27.11.2021. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej. Skutočnosť, že následne bolo rozhodnutie súdu, ktorým bol upravený styk otca s dieťaťom zrušené, a následne styk upravený odlišným spôsobom, nič nemení na veci, že dňa 27.11.2021 bolo uvedené rozhodnutie záväzné pre oboch rodičov maloletého (teda žalobcu a žalovanú).

19. Žalovanou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

20. V danej veci mal žalobca vo veci samej plný úspech, keď súd prvej inštancie výrokom I. žalobe v celom rozsahu vyhovel. Odvolací súd dospel k záveru, že za daného stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval správne podľa § 255

ods. 1 CSP (tzv. zásady úspechu) keď žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, keď svoje rozhodnutie dostatočne a riadne odôvodnil, pričom odvolací súd sa aj v tejto časti plne stotožňuje s jeho odôvodnením.

21. Odvolací súd považuje za potrebné pri rozhodovaní o trovách konania zdôrazniť nasledovné. Medzi stranami sporu prebiehajú desiatky sporov o náhradu škody za neuskutočnený styk žalobcu s maloletým a to za rôzne obdobia a s rôznymi skutkovými okolnosťami, na ktoré súdy pri rozhodovaní o trovách konania reagujú podľa okolností danej veci, keď ad hoc skúmajú možnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP. Na základe uvedeného potom nemožno generalizovať spôsob rozhodnutia súdu o trovách konania. Vo všeobecnosti platí, že žalobcovi nemožno upierať jeho právo podať samostatnú žalobu, ani byť v konaní zastúpený právnym zástupcom. Zároveň z obsahu spisu zjavne vyplýva, že vzhľadom na rozdielnosť vzniknutých situácií a termínov styku otca s dieťaťom, nie je možné určiť objektívne kritérium, na základe ktorého by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať aby spojil jednotlivé nároky na náhradu škody do jednej žaloby. Žalobca, rovnako aj žalovaná v konaní poukazovali na uznesenie súdu prvej inštancie, v ktorom súd zamietol návrh žalovanej na spojenie viac než dvadsiatky vecí vedených medzi stranami sporu z dôvodu hospodárnosti konania, rôznych štádií jednotlivých konaní s tým, že uvedený súd konštatoval, že v každej veci je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní a to najmä z dôvodu, že náhrada škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia je založená na rôznych skutkových tvrdeniach produkovaných žalobcom aj žalovanou, pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. V súdnej veci sa jedná o spor majetkového charakteru, nie o spor týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým, z ktorého dôvodu odvolací súd zastáva názor, že pre uplatňovanie ustanovenia § 257 CSP v tomto konkrétnom spore, a to aj po preskúmaní skutkového stavu v súdnej veci, nie sú za daných okolností splnené podmienky.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania nevzhladol dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP z totožných dôvodov ako odvolací súd uviedol v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia.

23. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).